

23. Dejligt laa det danske Vænge.

(Bøn.)

E. Horneman.

Andante sostenuto.

mf

1. Dej - ligt laa det dan - ske Væn - ge, sig - net af Guds Misk - und - hed.

Ak, men ej vi kun - de stæn - ge mod vor Fjen - de Van - gens Led.

Ind han brød med Ha - vets Væl - de, ej hans Magt vi kun - de fæl - de,

Strømme Blod flod paa din Strand, o, Fæd - re - land!

2. Alvorsfuldt, men trofast, modigt,
Kæmper end den danske Mand.
Hver en Kampdag vidner blodigt:
Tro han er sit Fædreland. —
Ak, men i det tunge Møde
Maa tilsidst han sig forbløde.
Slægt og Ven har ham forladt
I Kampens Nat.

3. Almagts Fader! Du, som holder
Verdner i Dit Ledebaand! —
O, til Bøn hengivent folder
Nu et Folk sin trætte Haand.
Fjenden frækt har knust vort Rige,
Blødende vi maatte vige,
Brudt er Danmarks Grændsevold —
O, vær vort Skjold!

P.